

Marie Jacobsen Damms prædiken 11. søndag efter trinitatis

Taler

Marie Jacobsen Damm
Sognepræst

Dato

11. august 2024

Sted

Sankt Johannes Kirke,
Nørrebro

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 7, vers 36-50

Salmer

I østen stiger solen op
Mind mund og mit hjerte
Vor Herre tar de små i favn
Trods længselens smerte
Med sin alabaster-krukke
Til himlene rækker din miskundhed, Gud

Det er ikke nyt, at mennesker adskiller sig fra hinanden. Knap var muren gennem Berlin revet ned, før nye er dukket op for at skille mennesker ad. De fleste kan også sagtens huske de skilte, der understregede, at bussæder kun var for hvide i de amerikanske sydstater, eller det raceopdelte Sydafrika, for ikke at tale om de mange billeder af jøder, som under 2. verdenskrig blev tvunget til at gå rundt med en gul Davidsstjerne på armen, for siden at blive pint og slået ihjel i de koncentrationslejre, som nazisterne benyttede til at udrydde 6. millioner mennesker, der ikke var som dem selv. Det er ikke nyt, at vi lægger afstand til andre mennesker pga. hudfarve, religion, seksualitet eller social status.

I Matthæus' fortælling er der på en gang et tydeligt skel mellem hovedpersonerne, og samtidig er de knyttet tæt sammen. Evangeliet er et opgør med tidens opfattelse af, hvad der er ret og forkert, så lovoverholderen og lovbrøderen mødes. En uren kvinde, der trænger sig på. En falden, skamløs kvinde, som hele byen tager afstand fra og ser på med forargelse. Og så farisæeren Simon, der til gengæld hører til de ordentlige mennesker, den moralske elite. En stolt mand, som har sluttet sig til en bevægelse, der forpligter sig på at leve eksemplarisk. De to personer er umiddelbart så forskellige, men på et punkt er de ens, nemlig når det kommer til hengivelse. Simon hengiver sig til regler og love: "hvis jeg følger Guds bud, så vil han også retfærdiggøre mig".

Men det er en form for hengivelse, der kun handler om én selv, og som ikke er rettet mod et andet menneske: man gør noget, fordi man får noget igen, og det er i virkeligheden ikke hengivelse, men selvoptagethed.

Kvinden giver sig hen til andre... men det er en perverteret form for hengivelse, fordi en prostitueret kun er sammen med et andet menneske for pengenes skyld, og ikke for den andens skyld. Egentlig hengivelse er, at være optaget af noget uden at have bagtanker. Hengivelse er, når man giver sig hen i sorg og i glæde, i leg og i arbejde, så man glemmer sig selv. Men ægte hengivelse kræver samtidig, at vi gør noget for den andens skyld – fordi vi ikke kan lade være. Jesus roser kvinden for hendes hengivenhed; ikke for at give sig hen til mænd for penge, men for hendes kærlighedsgerning i forhold til ham. Fordi hun kommer til farisærens hus, fordi hun græder og salver Jesus – fordi hun klatrer over de mure af regler, som datidens samfund byggede. Kvindens længsel efter at blive elsket, at blive omfavnet, er så stærk, at hun trodser alle normer. Hun trænger til Guds kærlighed, og bryder ind i et selskab, hvor kvinder slet ikke må komme, og rører ved Jesu krop og fødder, fordi hendes længsels smerte overdøver alle retningslinjer. Hun hengiver sig til ham i trangen efter forståelse og solidaritet, og hun får også del i hans kærlighed; hendes synd bliver hende tilgivet. Ikke fordi hun bryder loven, men fordi hun elsker, fordi hun overgiver sig med alt, hvad hun er, og bliver dermed fri for alt, hvad hun er.

Kvinden lever i synd, men i troen på Jesus gør hun kærlighedens gerninger. Og det er netop i den form for hengivelse, at Guds rige træder frem. Jesus bortforklarer ikke hendes liv og arbejde - hun har forbrudt sig. Men Jesus sidder ikke som en anden dommer med en vægt, der vejer, hvem der har syndet mest: om det er farisæeren eller den prostituerede kvinde. Farisæeren Simon ser ikke, at livet og lykken skænkes af Gud, han lever i selvtilstrækkelighed og overvejer, om han får, hvad han har fortjent, om dommen er retfærdig. Men kvinden møder det ufortjente; hun havde fortjent dom og straf, men modtager i stedet tilgivelse.

Det er den, der elsker mest, der får mest tilgivet. Kvinden er ikke kroget ind i sig selv, og i sin tro på Jesus og på hans kærlighed og tilgivelse, kan hun gå bort med fred, kan hun vælge livet – ”hvor herligt lyder fodtrinene af dem, der bringer godt budskab”. For det er et godt budskab! Det er de ekstreme modsætninger, Matthæus stiller op i sin gamle historie, men vi kender alligevel til kvindens oplevelse af, at længes efter forståelse og tilgivelse. Når vi har talt grimt til

hinanden, når vi ikke hører hinanden, når vi vender os bort fra den anden, når vi selv laver regler for, hvad man kan og ikke kan, når vi bygger en forsvarlig mur omkring os, så man ikke kan blive overrasket af noget eller nogen.

Det er nemt at holde livet fra døren med regler og normer, ved at holde sig til dem, der tænker og mener det samme som én selv, men da adskiller man også sig selv fra overraskelserne, fra udfordringerne, fra skønheden, fra livet og fra kærligheden. Den beskyttelse vi finder hos Gud, er ikke en beskyttelse mod livet, men en beskyttelse i livet. Tro handler ikke om at være forsikret mod alt ondt, men det er en forsikring om, at der er hjælp at finde i al slags liv. Gud er den usynlige mur, der ikke holder det onde borte, men som kæmper sammen med os imod det - med vores håb og tro på, at han ikke dømmer os med læber kolde, men favner og skjuler os i sin kærlighed, så at vi kan sige:

*Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd.
Du som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse nu og i al evighed.*

Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

11. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/marie-jacobsen-damms-praediken-11-sondag-efter-trinitatis>